

сплати податку має бути збільшена при наймі в половину. Таким чином наявність значних ліцензійних виплат та штрафів за порушення чинних правил утримання собак та кішок дозволить певною мірою поліпшити стан справ в даній сфері.

Крім того, окремої уваги потребує посилення ролі контролюючих органів за наявністю ліцензій на утримання та продаж тварин, контроль за своєчасними щепленнями, за порядком поховання тварин та інше. Для цього потрібне не лише впровадження відповідних баз даних, а й посилення санкцій. Штрафи мають бути суттєвими, починаючи від 50 неоподаткованих мінімумів доходів громадян. Коли людина буде розуміти, що зареєструвати тварину та сплатити за неї податок, одіти поводок чи прибрати за нею буде вигідніше чим сплатити відповідні штрафи чи навіть втратити свого улюбленця, ситуація в даній сфері почне поступово змінюватися. Також мають бути звичними явищами ситуації, коли поліцейський може попросити надати йому дозвіл на володіння твариною, запросити фахівців для відлову тварини і забрати тварину при порушенні встановлених правил. Разом з тим, не останню роль має відігравати і позиція громадян, які мають активно реагувати на випадки порушення правила виходу тварин, на появу їх в громадських місцях, на не прибрані експерименти тварини. Тільки завдяки цьому можливі зміни.

Одержано 12.06.2017

УДК 342.951:004

Каріна Юріївна ГАЛИНСЬКА,

кандидат юридичних наук, старший лаборант кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАХОДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРАВОПОРЯДКУ

Інформаційні перетворення, які здійснюються останнім часом у світовому просторі, настільки глибокі та масштабні, що при усій їх непослідовності та суперечності неважко помітити процес докорінного оновлення інформаційного суспільства. При цьому змінюється роль та місце держави, суспільства та особи у сфері інформаційних правовідносин, виникають нові вимоги та правила здійснення інформаційної діяльності, а також цінності у сфері інформаційного правопорядку, що проголошуються та захищаються державою.

Мета і принципи правової держави в інформаційній сфері поки ще не стали реальністю. Більш того, на цей час держава не в змозі у повному обсязі забезпечити надійний захист та охорону інформаційного правопорядку,

інформаційних прав і свобод людини і громадянина, організувати та проводити належну діяльність щодо протидії правопорушенням у сфері інформаційного правопорядку. У зв'язку з цим, охорона та забезпечення інформаційної безпеки, попередження та припинення правопорушень у сфері інформаційного правопорядку були та залишаються найважливішими завданнями державних органів і суспільства у цілому.

Управління інформаційним суспільством, забезпечення інформаційної безпеки і правопорядку здійснюється за допомогою активних засобів цілеспрямованої дії на свідомість і поведінку людей, в якості яких виступають адміністративно-правові заходи.

Розгляду питань щодо системи адміністративно-правових заходів у різні часи присвятили свої праці багато відомих науковців, зокрема, Д. К. Бахрах, Ю. П. Битяк, І. І. Веремєєнко, В. М. Гаращук, В. Д. Гурвич, В. Я. Настюк, В. Є. Севрюгін, О. Ф. Шитов та ін. Однак, у наукових працях цих учених наголос, головним чином, робиться на теоретичних аспектах адміністративно-правових заходів.

Адміністративно-правові заходи забезпечення інформаційного правопорядку полягають в психологічному та фізичному впливі з боку суб'єктів владних повноважень на посадових осіб учасників інформаційної діяльності, громадян, які мають право на інформацію, та свідомо, навмисно чи з необережності, не виконують або не намагаються виконувати діючі правила, процедури. У першу чергу застосуванню підлягають заходи психологічного плану, що не допускають обмеження свободи дій, пересування, розпорядження майном, особистої недоторканості об'єкта управління. Але якщо учасник інформаційної діяльності не вживає самостійно зусиль для повернення до стану інформаційного правопорядку, після законної вимоги посадової особи суб'єкта владних повноважень не порушувати інформаційний правопорядок, виправданим виступає застосування до нього більш жорстких, інтенсивних владних заходів фізичного примусу, як реакції на продовжувану протиправну поведінку. Таким чином, заходи фізичного примусу застосовуються як крайній засіб, для припинення особливо зухвалого порушення інформаційного законодавства. Вони передбачають суттєве обмеження особистісної і майнової сфери правопорушника. Це обумовлює необхідність їх докладного законодавчого визначення.

Адміністративні-правові заходи протидії правопорушенням у сфері інформаційного правопорядку можуть застосовуватися як самостійно (закриття у зв'язку із закінченням ліцензії суб'єкта інформаційних правовідносин), так й у сукупності з адміністративними стягненнями, при цьому вони забезпечують можливість стягнення і, як правило, їм передають (затримання порушника інформаційного порядку з подальшим накладенням на нього адміністративного штрафу).

Тобто, виходячи з теорії адміністративного права, адміністративно-правові заходи поділяються на три види заходів:

- адміністративні стягнення (штраф, конфіскація, виправні роботи тощо);
- заходи припинення (особисте затримання, позбавлення спеціального права тощо);
- адміністративно-попереджувальні заходи (огляд, перевірка документів, вимога припинення окремих дій тощо).

Кожен з цих заходів має своє призначення, специфіку та водночас спільні риси, що витікають з державно-владного характеру управлінських функцій та є обов'язковим для виконання.

Можна виділити наступні особливості адміністративно-правових заходів щодо протидії правопорушенням у сфері інформаційного правопорядку, а саме:

- застосовуються для негайного припинення порушення закону, вимог та правил здійснення інформаційної діяльності;
- носять вольовий і достатньо жорсткий характер;
- носять, як правило, стисло тимчасовий характер;
- застосовуються владними суб'єктами, що мають функції із забезпечення інформаційного правопорядку.

В адміністративно-правовій літературі існують різні переліки адміністративно-правових заходів. Однак, відносно переліку таких заходів щодо протидії правопорушенням у сфері інформаційного правопорядку слід ураховувати повноваження основних суб'єктів інформаційних правовідносин, тобто у процесі односторонньої реалізації їх юридично-владних повноважень. Заходи такого роду багатоманітні, застосовуються у різних сферах суспільного життя й різними суб'єктами. В основному вони носять галузевий профіль, але можуть здійснюватися й органами із загальною управлінською компетенцією.

Слід відзначити, що адміністративно-правові заходи попередження, припинення, профілактики правопорушень у сфері інформаційного правопорядку покликані забезпечити максимально можливе їх обмеження та доведення до такого стану, при якому ці правопорушення перестали би бути загрозою інформаційній безпеці України.

Підсумовуючи вищевикладене можна надати наступне визначення поняттю адміністративно-правових заходів протидії правопорушенням у сфері інформаційного правопорядку, зокрема – це законодавчо закріплена сукупність взаємопов'язаних заходів владного впливу компетентних органів держави організаційно-правового та спеціального характеру, які спрямовані на забезпечення захисту інформаційного правопорядку, інформаційної безпеки та інформаційних прав і свобод держави, суспільства, людини та громадянина.

Список бібліографічних посилань

1. Битяк Ю. П. Гаращук В. М., Дьяченко О. В. Адміністративне право України. Київ: Юрінком Інтер, 2007. 367 с

2. Інформаційне право та інформаційна безпека / редкол.: В.П. Філонов (відп. ред.), Р.А. Калюжний, Є.А. Тихонова та ін. Донецьк-К.: ДІВС МВС України, Ін-т економіки та права «КРОК», 2001. 230 с.

3. Інформаційне право та правова інформатика у сфері захисту персональних даних: монографія / авт. кол.: В. М. Брижко, М. В. Гуцалюк, В. С. Цимбалюк, М. Я. Швець; за ред. М.Я. Швеця. Київ: НДЦПІ АПРН України, 2006. 450 с.

4. Настюк В.Я. Белєвцева В.В. Адміністративно-правовий захист інформації: проблеми та шляхи вирішення. Київ: Ред. журн. «Право України»; Харків: Право, 2013. 128 с. (Наук. зб. «Академічні правові дослідження». Дод. До юрид. журн. «Право України»; вип. 28).

Одержано 12.06.2017

УДК 342.95

Андрій Васильович ЖБАНЧИК,

кандидат юридичних наук, декан факультету підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності, Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, м. Дніпро

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ТА НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ У СФЕРІ ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ЄВРОБАЧЕННЯ-2017

Успішне проведення будь-яких масових заходів в державі забезпечується ефективною взаємодією силових підрозділів, діяльність яких спрямована на охорону громадського порядку, оперативне реагування на конфліктні ситуації в суспільстві, що можуть статися. Сьогодні актуальним для України є проведення пісенного конкурсу європейського масштабу Євробачення-2017, який передбачає скупчення великої кількості людей – не тільки громадян України, але й іноземних громадян. Відповідно від організації на вищому рівні стану охорони громадського порядку під час такого заходу залежить безпека мешканців та гостей столиці, а також імідж України і Європі, як цивілізованої, правової та безпечної держави, гідної бути членом європейської спільноти.

З огляду на викладене необхідно наголосити на необхідності чіткої взаємодії дій особового складу підрозділів Національної поліції, Національної гвардії, Державної прикордонної служби України та Державної служби з надзвичайних ситуацій. Зауважимо, що успішне виконання покладених завдань такими підрозділами залежить від рівня їх підготовленості. Так, у рамках підготовки до забезпечення правопорядку та безпеки під час підготовки до Євробачення на базі навчально-тренувального центру Нацгвардії відбулися тактико-спеціальні навчання з практичним відпрацюванням дій особового складу підрозділів Національної поліції, Національної гвардії,